

**Viajando y todavía aprendiendo
/ Подорожую і все ще вчуся**

КУПИТИ

Ліза дивується Netflix для іспанської, їсть шоколад для нервів, планує життя з понеділка і хвилюється через дрібниці. Вона роками вчила іспанську, розуміє тексти та відео, але сказати щось уголос — страшно. Знайомо?

Коли робоча поїздка за кордон раптом стає подорожжю наодинці, Ліза більше не може чекати “ідеального рівня”. Їй доводиться говорити, плекати, блукати слова, губитися і пробувати знову.

Через реальні ситуації — аеропорти, готелі, кафе, магазини, транспорт, лікарню, пошту — ця історія непомітно вчитиме тому, що справді потрібно для подорожей: як пройти паспортний контроль, як зробити замовлення в кафе, як пояснити проблему в готелі, як говорити з таксистом про маршрут, як звернутися в аптеку або до лікаря і багато іншого.

ÍNDICE

CAPÍTULO I. LISA, LOS PENSAMIENTOS EXCESIVOS Y OTROS PASATIEMPOS...	8
CAPÍTULO II. UNA MALETA LLENA DE MIEDOS Y CALCETINES	16
CAPÍTULO III. LA MALETA DESAPARECE, LISA SOBREVIVE	30
CAPÍTULO IV. DEMOCRACIA DE DÍA, FIDEOS POR LA NOCHE.....	42
CAPÍTULO V. GOOGLE MAPS CONTRA LISA.....	54
CAPÍTULO VI. TRES DÍAS DE CULTURA	64
CAPÍTULO VII. UN DÍA COMO LOS LOCALES	72
CAPÍTULO VIII. TERAPIA DE COMPRAS EN OTRO IDIOMA	86
CAPÍTULO IX. VIAJO LIGERA (POR FIN)	98
NOTAS.....	106

ЗМІСТ

РОЗДІЛ I. ЛІЗА, НАДМІРНІ РОЗДУМИ ТА ІНШІ ХОБІ	9
РОЗДІЛ II. ВАЛІЗА, ПОВНА СТРАХІВ І ШКАРПЕТОК	17
РОЗДІЛ III. ВАЛІЗА ЗНИКЛА, ЛІЗА ТРИМАЄТЬСЯ	31
РОЗДІЛ IV. ДЕМОКРАТІЯ ВДЕНЬ, ЛОКШИНА ВВЕЧЕРІ.....	43
РОЗДІЛ V. GOOGLE MAPS ПРОТИ ЛІЗИ	55
РОЗДІЛ VI. ТРИ ДНІ КУЛЬТУРИ	65
РОЗДІЛ VII. ДЕНЬ МІСЦЕВОГО ЖИТТЯ.....	73
РОЗДІЛ VIII. ШОПІНГ-ТЕРАПІЯ ІНШОЮ МОВОЮ	87
РОЗДІЛ IX. ПОДОРОЖУЮ ЛЕГКО (НАРЕШТІ).....	99
НОТАТКИ	107

CAPÍTULO I. LISA, LOS PENSAMIENTOS EXCESIVOS Y OTROS PASATIEMPOS

Me llamo Lisa. Me gusta decir que soy una persona genial. No genial de estrella famosa, sino genial “con carácter”. Puedo ser divertida, un poco dramática, a veces cansarme sin razón y pensar demasiado muy seguido. Desde afuera, mi vida parece simple. Pero dentro de mi cabeza siempre hay movimiento. Mi mente es como una radio que alguien olvidó apagar. Pensamientos, recuerdos, planes y pequeñas preocupaciones suenan todos al mismo tiempo.

En la escuela era una buena alumna. Hacía la tarea, me gustaban los cuadernos bonitos y levantaba la mano en clase. Los profesores confiaban en mí. En la universidad fue parecido. Estudié periodismo porque amo las historias y a las personas. Me gusta observar la vida y pensar en ella. Por qué la gente dice una cosa y quiere decir otra. Por qué los pequeños momentos pueden cambiar grandes cosas. Todavía observo a las personas. A veces me siento narradora de mi propia vida.

Estudié español durante muchos años. Cursos, aplicaciones, listas de palabras y tablas de gramática. Puedo leer artículos y entender películas con subtítulos. En mi cabeza construyo frases. Hasta el búho de la aplicación Duolingo estaba muy orgulloso de mí porque durante meses no falté a las clases.

Pero hablar es otra historia.

— Estamos listos —dice mi cerebro.

— Ni hablar —dice mi boca.

A veces bromeo conmigo misma:

— Sé español... pero no puedo hablarlo.

Es como si el español viviera gratis en mi cabeza, pero se negara a trabajar.

Los libros son mi lugar seguro. Amo el olor del papel y la sensación tranquila de leer. En una librería me siento tranquila y rica al mismo tiempo. Aunque compre solo un libro, salgo feliz.

Me encantan los conciertos y el teatro. Sentarme en una sala oscura y compartir emociones con desconocidos es magia. Por un momento todos sentimos lo mismo. Eso me recuerda que las personas son más parecidas de lo que parece.

РОЗДІЛ І. ЛІЗА, НАДМІРНІ РОЗДУМИ ТА ІНШІ ХОБІ

Мене звати Ліза. Я люблю казати, що я класна людина. Не зірково-класна, а “я з характером” класна. Я можу бути смішною, трохи драматичною, інколи втомленою без причини й часто думаю забагато. Ззовні моє життя виглядає простим. Але в голові в мене завжди рух. Мій мозок — як радіо, яке хтось забув вимкнути. Думки, спогади, плани, дрібні тривоги — усе грає одночасно.

У школі я була хорошою ученицею. Робила домашні завдання, любила гарні зошити й тягнула руку на уроці. Вчителі мені довіряли. В університеті було схоже. Я вивчала журналістику, бо люблю історії та людей. Мені подобається спостерігати за життям і думати про нього. Чому люди кажуть одне, а мають на увазі інше. Чому маленькі моменти можуть змінити великі речі. Я й досі спостерігаю за людьми. Інколи почуваюся оповідачкою у власному житті.

Я вчила іспанську багато років. Курси, додатки, списки слів, таблиці граматики. Я можу читати статті й розуміти фільми із субтитрами. У голові я будую речення. Навіть сова з додатку Duolingo була дуже задоволена, бо я місяцями не пропускала занять.

Але говоріння — це інша історія.

— Ми готові, каже мій мозок.

— Та ні в якому разі, каже мій рот.

Іноді я жартую сама до себе:

— Я знаю іспанську... але не можу говорити.

Наче іспанська живе в моїй голові безкоштовно, але працювати відмовляється.

Книги — моє безпечне місце. Я люблю запах паперу й тихе відчуття читання. У книгарні я почуваюся спокійною й багатою водночас. Навіть якщо куплю лише одну книгу, виходжу щаслива.

Я люблю концерти й театр. Сидіти в темній залі й ділити емоції з незнайомцями — це магія. На мить ми всі відчуваємо одне й те саме. Це нагадує, що люди більш схожі, ніж здається.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ